

# MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap

Megjelenik Csáktornyan hetenkint egyszer: vasárnap.

**Szerkesztőség iroda:** Fischei Fülöp könyvnyomdája helyiségében. — Szerkesztővel értekezni lehet: Hétfőn, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton 11 óra és 4 óráig. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény *Margitai Díszet* szerk. nevére küldendő Csáktornyára.

**Kiadóhivatal:** Fischei Fülöp könyvnyomdája Csáktornyán. Ez kiadandók az előfizetési díjak és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítottak.

**Előfizetési árak:**

Egész évre	4 frt
Félévre	2 "
Negyedévre	1 "

Egyes szám 10 kr.

*Hirdetők még elfogadják:* Budapest: Goldberger A. V. hird. irod. Bécsben: Schalek H., Dukas M., Oppalik A., és Daube G. L. és társainál. Frankfurt a. M.: Daube G. L. és társainál.

**Nyitlitteré pettisora 10 kr.**

## Muraközi tisztviselői szövetségi alapszabályai.

1 §. A szövetségi cége és székhelye.

A szövetségi "Muraközi tisztviselői szövetség" nevet viseli s cége e néven a nagy-kanizsai kir. törvényszéknek megjelölték meg. Székhelye Csáktornya; meg nem határozott számú tagokból s üzletrészekre alakult.

2 §. Célja. A kölcsönös segélyezés, a takarékoság hajlamának fejlesztése, tagjai számára az általuk befizetett üzletrészekből, a lehető legkevesebb kamattal meg lehet engedélyezése. s végül az ügyeik és örökösök számára a lehető legkevesebb segélynyújtás.

3 §. Megalakulás és belé. A szövetségi megalakult csak akkor tekinthető, ha legalább 100 üzletrész aláíratott, az alapszabályok a közgyűlés által elfogadtattak és a szövetségi cége a nagy kanizsai kir. törvényszéknek bejegyeztetett.

Tagja lehet minden állami, közgazdasági, községi, pénzügyi, oktatási, közlekedési, gazdasági tisztviselő és szolgáló kinek fizetése rendszeresített állandó illetményt képez. A felvétel az igazgatóság eszközi belátása szerint a kérelmező által kiállított nyilatkozat alapján, melyben annak ki kell jelentenie, hogy a szövetségi alapszabályait egész terjedelmében elfogadja.

A felvettek névszóló könyvecskét kapnak, melybe a beirattási díj és az aljégyzetl üzletrészek beirattak; bejegyeztetnek az időről időre eszközölt lerovások, felmondások, az üzletrészek

résben való kivétele, szóval minden az üzletrészeket érintő változás.

A beirattás (felvétel) díja tagonként egyszer s mindenkorra 1 frt 50 kr. o. é-ben állapítatik meg. Ez összeg a felvételnél azonnal beütendő.

4 §. Üzletrészek ké. zódése. Az üzletrészek öt (5) o. é. forintos összegben állapítanak meg, minden tag (üz) üzletrészét előjegyezni s azt havonként az általa meghatározott összegben törleszteni tartozik; több üzletrész aláírása és befizetésére azonban nem kötelezhető.

A részletek egy (1) o. é. forintnál havonként kevesebbet nem lehetnek és csak egész forintokból állhatnak.

Minden tag köteles folytatódatosan míg az 50 forint el nem érik, minden hónapban betét címén befizetést teljesíteni s ha az 50 frt lerovatott, jogában áll újabb üzletrészeket tetszés szerinti számban előjegyezni s azt az előírt mód szerint törleszteni.

5 §. Befizetés.

A fizetés az aljégyzésekkel azonnal megkezdendő. A havi részletek befizetésének helybeli tagok részéről minden hó 6 ig, nem helybeliek részéről (legelőszörben — postautalvánnyal) minden hó 10-ig meg kell történnie a szövetségi pénztárnál, ki a befizetett összeget a helybeli tagok által egyidejűleg bemutatandó tagsági könyvbe beírja.

A ki a határnapok letelte által havi részleteit meg nem fizeti, három hónapon át, havonként egyszer posta útján saját költségén kötelezettsége teljesítésére felszólítatik s az első hónapra az esedékes részletek minden egyes forint után 1 kr. késedelmi kamatot tartozik fizetni; ha még a második hónapban is hátralekban maradna

ugy minden egyes frt után 2 kr. késedelmi kamatot tartozik megfizetni, ha pedig a harmadszori intés után sem fizetné be a hátralekát, akkor egyrészt a szövetségi igazgatóság fel-leend ugyan jogosítva ötöt a 6 §-ban említett igényei épségben hagyásával kitéphetnek tekinteni, de másrészt a felvétel előlőből eredő kötelezettségei a kiállított adóssági okirat értelmében a szövetségi irányában teljes épségben szintén fennmaradnak é. ez k erejéig és biztosítással a szövetségtől járó illetményei visszatartatnak és a tartozás kiegyenlítése előtt nem követelhetők.

6 §. Felmondás. A befizetett üzletrészek az üzleti év végére felmondhatók, de csakis az esetben, ha esetleges kölcsön előlegét már teljesen törlesztette.

A felmondás mindig írásba foglalandó és az üzleti év végét azaz decembertől 31 napját legalább 28 nappal megelőzőleg az igazgatósághoz benyújtandó; későbbben beérkező felmondások nem vételnek tekintetbe.

A jogérvényesen felmondott üzletrészek a felmondást követő év februárában a reáit eső osztálékkal együtt kifizetnek, ellenben a tartalék (közébe) igényei a 9 § értelmében különben is érvényesnek.

Ha a felmondott üzletrészek a fentebb említett határidőtől számítva egy fél év lefolyása alatt fel nem vételnek, a felmondás hatályát veszti s az illető tag előbbi jogába és kötelezettségeibe visszaléptnek tekintetk.

7 §. Átruházás.

A teljesen valamint a csak részben befizetett üzletrészek szövetségtől tagra, vagy azaz lehető más egyévre átruházhatók, az átruházás szándéka azonban mindig írásban bejelentendő

az igazgatóságnál és csakis ennek hozzájárulása által és napjától lesz jogérvényes.

Ha az átruházott szövetségi tagra történik az átruházott összeg minden egyes forintja után egy (1) o. é. kr. átrattási díj, ha nem tagra, ezenkívül még az 1 frt 50 kr. beirattási díj is megfizetendő. A jogérvényes átruházás a könyvecskébe beirandó, s általa a nem tag a szövetségi tagjává lesz; tartozás azonban mindazon kötelezettségeket is viselni, melyek elődjéig voltak, minthogy azok az átrattal ő reá állszállanak.

8 §. A tagság megszűnése. A tagság megszűnik, ha az illető tag:

a) minden üzletrészét felmondotta, ki is vette, vagy a 7 §. értelmében másra átruházta.

b) Az 5. §-ban megállapított feltételeknek az ott előrendelt intézkedések után sem tett eleget.

c) Ha valaki hivatalos lakását más városba teszi át, jogában áll leszamolni és a szövetségtől kilépni.

d) Ha hivatalból véglegesen kilépet, vagy attól elmozdítottik. Kivételes esetnek tekintetik azonban ezen pontnál a következő: ha valaki a beléjáró a 3. §-ban körül írt bármelyik hivatali tisztviselője volt és azt elhagyván oly állást vagy hivatalát fogal el, minő a nevezett 3. §-ban megemlített nincs, a tagság azért az illetőre nézve nem szűnik meg.

e) Ha valamely tagtól a kiadott előlegét törvény útján kell behajtani és

f) az illető tag halála által, mely esetben a hátramaradó örvénynek vagy örökösöknek az elhunyt tag befizetett üzletrészeinek 75%-ka, levonván bele a esetleges követelést, előlegként azonnal kiadható.

## TARCSA.

### A hervadt rózsája.

— Novella a szabadságharcokból —

#### Horváth Gyulától

IV.

— A rokkant honvéd —

(Folytatás)

Mátyás néhány nap múlva azon esemény után, midőn az "ados lizess" csardában oly pőrül jár, egy szép életűn bekötött fejfelkeresie Ödön, s miután gyáva-ságáért elegendőképp megdorgálta, egész önzérettel hang-nyozza, hogy majd érvényre lesz emelve a lex talionis, vagyis szemet szemért, fogat fogért. Hogy mi volt ennek oka elegendőnk meg röviden azzal, hogy őt, midőn a keresma ablakból kiugrott, néhány utcai szuhanc emberégesen megütötte.

Ödönben a bekötött fej látása nem indított részvételt, mert e néhány nap óta nagy változások ment át. Nem a Margit iránti szerelmét illetőleg, mert ez a szerető ártóspól, lánggá nőtte ki magát, hanem Mátyás gyűlöletét, s az általa okozott érzéketlenséget. Mátyás édes szemét nem kerülte el e sajnátságos állapot. Ödönnek, de azon reményben volt, hogy ez tán csak a szerelem kórja, azért, zaklatá kérdéseivel:

— Hat voltál e már nála, kérdé cini-kus mosolyal.  
— Igen.  
— Nos?  
— Hiába minden erőlködés.  
— Patvarbat! És mit csinált, midőn nála voltál? ugy-e sirt?  
— Nem, hanem egy rózsát öntözgettem, amelyről az állítá, hogy bucsuzások ad nekik Elemér azzal: ha hervadt kezd, ő már nem él.

— Ah! És... és... hervadt?  
— Még virul.

— Így hát ó még él, hm. hm! Hat szereted e Margitot meg most is? Ha igen, tervemmel celtl érünk, mert ez valószínűleg utolsó tanácsom.  
— S az?  
— Al hónapdnak kiközdöm, s tud téra adom neki, hogy Elemér nem él... szive-kezes szabad... és a győzelem...  
— Ne tovább, kiálta közbe. Ödön ele-sen E lamis vad megőné a szerencsétlen leányt. Hagyi csak magamra, ne lérisz, hisz e pokoli kín ugys megőrjt. Oh há ne is élnek e ezadar világon.

— Pha! Van cikánkál, vitriól, gnyor-lódek barátni. Igen jó orvosság ez. Lásd én is ep ezek egyikét választottam, mert — folytatta örültes arc kifejezéssel — önylikos akarok lenni... 15-000 forint szikkasztom, s e szegény elől eskis a balál...  
E pillanatban kinyílik az ajtó, s két fegyveres rendőr lép be kikknek egyike így szól:

— Csutarfalvi Mátyás urat ezenel le-tartóztatom: s a törvény nevében felszólítom, hogy kövessen.  
A másik perczben már ismét egyedül volt Ödön, s küzdött lelkenek felkorbácolt viharával.

— Hogy érzed magadat édes jó atyám?  
— Könyekben leányom.  
— Csak hagyja nyugodni kisasszony, mert erre igen nagy szükség van. E esen-dés beszéd Komjáthi hazának egy jól elő-függyőzött szóbjáiban történt. A Szol-noki tüzében vett részt az őreg, s már az első tüzelés bokáját lövte keresztül. A kórházban örökösánál sürgette, mit az eszed derek orvos ki is eszközölt és most csard-láda körében várja felgyógyulását. Álla-pota már nemcsak hogy nem agasztó ha-nem teljesen javul. Ígyket is ne, mikor az szüretetremelő leány éjeket viraszt felette, lelki örömmel teljesítette annak minden óh-ját. Az őreg, Elemér csak tűzbe menel-jét látta, de meglovatése óta nem tud fe-lőle semmit. Margitban a remény és a sőt

sejtem váltakoznak. Majd felderül lelke-ben a jövő boldogságnak piros hajnala, majd behorjja azt egy néma fájdalom árnya... Egesz napon át a rózsát nézi és öntözi, hisz, amig az el nem hervad, addig ő él...  
— De hát miért nem ír? kérdé szomoru-an.

— Csak így türellemmel édes leányom, válaszolt Zatonyné, hisz kinek nehezebb a válaszadás, mint — kivül — nekem; ő volt reményem, boldogságom; de bizom a jó Istenben, hogy hazasegíti.  
— Mint az én szegény öregemet egészít ki Komjáthi-né.  
— Csend! Úgy hallottam, mintha va-laki kopogna kívül.  
— Én is úgy hallottam édes anyám, majd megpésétre egy rongyos rokkant honvédét látott ott állani aki beboacsátást kért... Mindhárommal valami megrögzött jövőnek ne-ztek elé.

A beteg édes álomban volt, hogy tehát ne zavarják, a melék szobába mentek, hol a rokkant katonája így kezdé beszédét:

— Egy szakaszban voltam egy hozzá-m hasonló idejű fiatal emberrel, mikor Szolnok megamodására mentünk. Borzasztó egy nap volt ez: Fűtől a golyó, s az ember nem tudta, merre kapja fejét. Hullott az ember, mint sarló alatt az élet. Én a csatáközben a karomom meglovattem, s csak akkor tértem magamhoz, midőn a csatának vége volt. Itt egy pillanatra megallott, a sőt, s ő így folytatta:

— Elő-zór nem is tudtam, hogy mim faj, de később észrevettem, hogy halkarom-mat nem bírom, s amely meg akkor is ver-zett. Midőn sebetem kötöz-e, egy bajtársam nyugott mellettem keservesen. Lehajoltam hozzá és ki ismertem fel benne, mint jó pajtásomat — Zatonyi Elemért.

— Teremtő Isten, kiállnak fel jentem a nők. Folytassa, készítették...  
— De minek mondják többet! Ő meg-kért, hogy mondjam meg mennyiszonyának Margitnak, hogy a rózsát, ha elhervadt is,

örízze meg emlékéért — befogtam bágyadt szemét.

Erre felbörtén a virághoz rohant a boldogtalan leány és ah egék! a rózsza hervadt vala. Tehát a jóslat teljesült.

Ravatalán felszik Margit most is szép, mint egy szunyadv gondolat, mely — költö-kebel borogasszaban él; szept mint az álom, melyet a szerelem és remény teremt. Sár-ga visszagyertya vet körülöle lévnt, s a kedves virágok éjtük terítőd, még az a hervadt szall is ott van a foje felett, mely elhervadt akkor, midőn vőlegénye lelke elhagyta a földet.

Drága testét másnap már hideg hant borítá de lelke örömmel repült a magasba, hogy kedvesével találkozzék a menyországhan.

A forradalom vihara kitombolta magát. A véres napok elmúltak, s a bujdosók haza tértek a számkivetésből. Amnestiát nyert mindenki; de amiért annyivértanu élvezze, teljesült, mert a szabadság ragyogó napja tündököl Magyarhon egén.

A Komjáthi — család is teljesen ki-halt. Sirhalmaik is elpusztult már régóta, csak egy csinos kis domb áll meg a temető kerében, teleítetve rózsákkal. A fejta egy csinos urnárványkereszt cypruszombok között s rajta e név: "M a r g i t 1849".

Es ez ép. Ugyan ki viseli gondját? — Egy óz aggyastán, melletvő toronzbort szakállal, aki nem más, min Margit egykori szenvedélyes imádója, Ödön — El-állított mindennap alkonyatjaitán a temetőbe, néhány zoolozsmat mormol, aztán előhúzza bő kö-pönye aól azt a kis öntözöt, s megittatja a szomias virágokat. Nem egyből történik meg, hogy több hull a könyvből, min a víz-ből egy kiváló szép bokor — rózsára, amely azon szálból sarjadott fel, mely Elemér ha-talán megjelöla. Midőn erre kerül a sor, mindannyiszor keservesen felzokog az őreg: "Ez a hervadt rózsája."

(Végs.)



hranila. Sunce i veter nju vučilo na veru, cvetje pako na čutenja.

Lepi protuletni den bijaše, kad jeden vitez tak zvani Seren (iz pokolenja Kenčrovoga) na lov došel. Njegov grad je daleko od ovoga mesta bil. Zato da bivola, kojega je tiral i ni mogel do ruk dobiti, tak truden i mučen polek potoka si sedne.

Potok njemu ovak pozel govoriti: — Mi dobro poznamo tebe, ako uprav zarad toliko taborov, gde si ti avek prvi vitez bil, si nas još nigdar nepogledal. Poznamo mi tvoje srce, i pamet i tvoja dobra činjenja. Poznamo, da tvoje srce je čisto, koje još nepozna, kaj e zalost i ljubav. Vreden si, da ljubis i blažen budeš. Hodi odpeljam te k jednoj lepi, dobroj i mladi djevojki.

— Noć je nastala. Grad je daleko bit, mladi pozabi puta i samo išel je tam, kam ga je potok zval.

Lepa djevojka je još šustala okolo hičke i onda se začela Premišlavalja na ne nagađanja vremena, kad još s milimi roditelji bila i kad se svojim bratom igrala.

Seren zamišljeni stoji i blaženi se čuti, na pogled rumenoga licu djevojke.

— Mora bit nisi zemeljski stvar! Odprosti mi, da te hantujem ovdj u miru. Zabludil sam u šumi, Zapovec slugam, da mi kažu put.

Šumska djevojka smeje se, da kak moći ovdj zabluditi, gde ona svaki grmič pozna.

Mladić zgledne taj smeh, vuže se srce od ljubavi.

Bludi gospodin jas nisem on, kaj ti od mene misliš, već sam sirota nit sluge neimam. Ete lija mi ime i odpeljam te na prvi put.

Mesečni zlatni traki obstri su šumske grane. Tih vetrić podpuhaval je po cvetju, kak da bi se čula reč zbogom ostajmo, i tučenja srca se čulo, koje ne daleko jedno od drugoga bilo. Vu djevojki kinom srcu novi svet se odprl. Nje zna kakaj, ali tak lepo se noj vidlo govoriti s onim vitezkim mladićem, koj tak zamišljeni i blaženi polek nje stal i sreću imel vu rukah njezinu malo ruku držati.

Ovdj vodi put, reče djevojka skorom žalostno. Bog te naj šušal!

Seren žalostno zdigne njezinu ruku i stisne k svojam prsam.

Ete lija! Nemoj, nemoj me progoniti! Polušaj . . . Vu boju, kad i po šumah za divjimi zvermi hodeć najviše tel svojega življenja sam sprovdjal. Dvajsti i šest let mi već za hrbotom, brez da bi poznal koju djevojku ili da bi znal za ljubav. Zgledal sam tebe, koja si mi tak vuglala srce moje, koje neizmerno blaženstvo čuti vu sebil ljubim tel Ti si sirota. Primi me k sebi za brata.

Ete lija ga pogle dne lepimi očima, onda pak kad splasena sepne: Bog s tobom Seren.

Mala djevojka pak po gusti šumi k domu ide. Čuti vu svojem srdu se druge kak pteč bilo. Pita od trave drevja, da kaj to mora biti, kaj ona veđa čuti i lepa pesma ptice pelice njoj povedalo, da Serena ljubis Ete lija na ovo znanje nise srdila.

Mladić pako iz daleka gledil odpu-tujuću djevojku i na onoj mesti, gde je derojka s njim stala, celu noć je skoznuval.

Vu jutro mladi vitez, kak deto boječi se približaval k maloj hički, da ljubav i blaženost izprosi od djevojke.

Ete lija mladić nit jednu reč ni rekeli, nit od ljubavi ni govoril ali ipak čutila je, da sve ono, kaj Seren reče, istina je. Djevojka zagrl mladića, koj od vezda vu šumi ostane, svoje pak lepe palace, mile roditelje i prijatelje pozabi i ostavi.

Ljubili su jeden drugoga i blaženi su bili. Misel samo medju njima od ljubavi je bila. Nisu se brinuli na ono kaj se događa preko šume na velikim svetu.

Ali veliki viher je obstri našu domovinu.

Došli su mongoli (tatari). Ugodai Khana puk. Dva sini Khana Betu i Baidar prek šumah i gorah su vrdli vu našu milu domovinu. IV. Bela, blagoslovljen i dober kralj, po navadi krvavu sablju je nosil sve okolo.

Vnošina puk se žisel, samo gospoda su ne štela se genuti.

Progovarjali su se s kraljom. Nisu verovali nesrećnom dogodjaju.

Krvava sablja nije našla puta vu sumu k maloj hički.

K dvojim blaženam nise čul glas javkanja.

— Vu nevotji domovina, konec Magjarom.

Ali za kratko vreme, množina oslobođeni od Mongolov, su došli vu sumu k hički k dvema blaženam i pripovedali su veliku nesreću naše domovine. Mali šereg kralja IV. Bole poleg Sajč potoka pri Mohi selu se žisel vnožinom tabora Mongolov. Naši Mongole za barbar vojnike su držali i bez svake zle misli su mirno počivali. Vnoči od sve strani obkoljeni, ni moguč njim vu iti. Nisu poznali meju, poleg koje je miska bila, i mislili su, da budu mogli pregaziti. Ali vkanili su se. Od kriča mongolov prebudivši se, šatore pobrali i hoću, da prek ove mlake vojdu, ali žalostno. Njih je veđa stran nutri ostala, druge pako su neizmerno počepali. Vidivši mongoli, da Magjarov je vno go opalo, mislivši da ves svet je pokosen i zarad toga našu domovinu med sobom su rezdelili.

Vu Serenu se zavrela krv i na oružje je prošil one, koji su k njemu od Mongolov pobegli.

— Ove brežuljke nesme neprijatelj bez kaštige gaziti! Na oružje prijatelj!

— Bez tebe, kaj bude s menom? i ja idem s tobom veli Ete lija.

Vu ovim času iz guste šume su vrdli mongoli, kojim vojda Khan Csošád bijaše. Seren kušne ljubeznicu.

Stani za hrbot. Jas te obranim.

Približavajući Khan, kad spazi magjersku djevojku, zakriče:

— Za boga! takva lepa djevojka se još ne rodila niti na izhodu, niti na zahodu. Moja mora biti.

Čujete mala vojska! Dajte meni ovu djevojku, ostavim vam vaše kinče i življenje.

Vu Serenu vri krv, strelicu pusti na Khana, koja je uprav vu prsa bila namerjena, i koja vu prsa bi išla, ako nebi železni posaj zadržal.

Seren, kak i njegovi drugovi sablje su prišli vu ruke. Seren kakti orosan se hvral; s telom pak ljuboznicu čural. Svi su se branili, kak najbolje proti stotinom Mongolom. Više nisu nikaj imeli na ovim svetu, samo jeden kinč, život kojega su drago dali.

Već sam Seren je bil.

Čuješ vitez magjarski, daj meni ženu tvoju, pol orsaga dobjehš od mene.

Ništarjari odgovori Seren i smrtini vudarec nameri sabljom tataru po glavi.

Krv je oblejala vojdu tatarokog, ali ov hip jedna kugla se zapilila mladiću vu prsa. Omedlel je od boli, ali zato djevojku je bolje stisne prsam svojam.

Vmori mel reče tugujuća Ete lija.

Vidi Csošád, da njegov neprijatelj vumira, sramotno se norca delal, govoreč:

Jel da, vidi, ipak ova ljubeznica bude moja.

Seren s pažom se brani, kušne djevojku, onda lanžu porine vu njezino srce, ona pak ako uprav je sva vu krvju oblejana bila, prime vu ruke poleg le ču sablju i vudri Csošád tak, da se odmah zrušil.

Tatarski šereg za jeden čas se presenetil; onda pak sto ruk se zdigne, da mladića na falate seopaju. Kesno je bilo. Za hrbotom tatarov trubentanje i bubnjanje se čulo. Došli su Magjari iz Megjasa i iz ove okolice. Tatarski vojda kak i svi drugi poginuli su. Seren obrne se k ljubeznici. Vnustnice su se još na smeh držale. Zagrlil i kušnul jeden drugoga, zatim šepa uš se čulo:

Oh kak blaženo je tak vumretil!

Zatim branitelji sabljami grob skopaju i dva ljubezna srca nuter položuju. Još veđa je mesto, gde kažeju grob dveh mladića; ptele na grob jednu kapečicu su podigli, koja dugo vremena ni stala nese se unistila. Još prije, dok kapečice ni bilo, ono mesto puk za sveto je držal. Bila je navada, da svaki svetek

se mladež skup spravil i doši su k grobu gde su leje ljubezne pesme počevali.

Mladić, koji se žentil hoću i drugi njim krače, još dan danas idu k ovi mesti najmre ljubeznoj dolini, da prisegneju ljubav jeden drugomu.

Prevodil: Stingly Janoš,

## Kaj je novoga?

— Streljeni poštarški kočij. Iz Rac-Militica (Bacs varm) pišeju, da su 4. o m. iz Dorosa dođuća poštarška kola med goricami tolvaj napali. Stričević zvanoga kočija su strelili, sprevađućega stražna svega izprebili i s kolit proti Brestovcu pobegli. Kuliko penez i vrednih pošiljaka je bilo vu kariolu, još se nezna.

— Vu Novom Sadu (Uj Vidék) su jednoru zaklanomu volu vu želudcu četiri prave pravace cekine našli. Kak su cekini vu volovski želudac dospeli, nezna se.

— Sam se je strelil Vu Osorni se je ove dneve vu noći jeden husarski kaprol iz herceg Licht-nstein regimenta s puškom vu zube strelil. Kugla mu je glavu čisto reznela, tak da mu doktori živjenje na vure brojiju. Vu listu, kojega je nesrećnik ostavil, bilo je napisano, da se je zato strelil, jer su ga premetili k fuhrveserom. To ga je tak razžalostilo, da si je sam življenje zel.

— Vmrojeni poštar. Vu Brunecku su ove duve po noći poštera Steinaera zaklali, i iz poste tri pakcevu, vu kojih je bilo 1460 ftri, odnesli. Mrtvo telo su taki zakopali. Krivci su: jeden zejzećički činovnik iz Sv. Lovrenca i jeden željzećički pomoćnik, koje su već vlovili. Krivca je razjareni puk skorom zatukel.

— Amerikanske ženitbe. Trideset let stari par t. j. od kojega je svaka osoba samo 15 let stara, to je bormeć velika redkost. Vu Ameriki je bilo pred nekoliko let moć najti takvoga para, ali sad se je već i to premenilo. Vu Ameriki su zaljubljeni samo odišli k popu, povedali svoje ime prezime i starost, pak ih je pop, brez svakoga roditeljskoga dopušćenja zidal. To je najduže vu Pensilvaniji trpelo. Predi kak bi se to bilo premenilo, dopustili su još dva dneve onim, koji bi se hoteli zeniti. Brzo su se poiskali zaljubljeni i odišli k popu, koj jih je tak zidal. Ove dva dneve pohanusval je i jeden skupa računajuć, trideset let stari par t. j. svaka osoba 15 let. Pobegli su od hiže i oženili su se. Zabadav jih roditelji rastaviti hoćeju, niže bude samo smrt razstavila. Otišli su iz Greenburga vu Pittsburg, i tam su se jednomu popu tak dugo omelili, dak jih nije zidal. Sad se borme ima cela Amerika nad čim smejati.

— Potres Vu Charlestonu je velika nesreća, mnogo ljudih je vumrlo a kvar je jako veliki. Varske vulice su sve s porušenimi zidil pokrite. Posie potresa je na više mestih ojev postal. Stenovani su na vulici sprevadjaš noć. Do sto ljudih je izgubilo življenje. Varsa je od sveta čisto ošleljen, jer su se svi mosti i željeznice porušile. Ljudi na stotine hoćeju ostaviti varasa, ali nemreju vu. Dve najnameniteše cirkevu su se zrušile. Posie prvoga potresa je na 15 mestih ojev postal. Komaj ima 100 hiz, vu kojih je moći stavovati. Staceni su svi zaprti, ter se bojjiju gada. Vu sreću u jutro je opet bil potres, ali kvara nije nikaj više napravil. Najviše je trpel Broadstreet. Zemlja se je razpocila. Žene su s toli na glavaj išle k porušenim hižam, da nesrećnike oslobođuju. Na zemji su velike pukotine iz koje fini pesek ide vun. Žreplena duha se takaj čuti.

— Vu Bulgariji se je od prošlu nedelju, sledeće pripetilo: Sandor odhitjeni knez bulgarski kak smo pisali, na radost puka se je povrnuil iz Lemberga vu Sofiju (glavni varadž Bulgarije) i tam su ga s velikom parašom i s radostjom prišli njegvi ljudi. Ali radost pukova nije dugo držala. Sandor, kada je došel vu Sofiju, telegrafiral je ruskomu caru i preporegul se je njemu. Ali on mu je

nazad telegrafiral, da bi bolje bilo, ako bi on ostavil svojega tronuša. Zbog toga, i zato, kajti Austrijo-Magjarska pak Nemška ga nisu brtrivoli, da najostane i na dalje za kneza Bulgarske zemlje, odlučil se je, da bude odputoval iz Bulgarije i ostavil svojega tronuša. Zabadava su ga prošili njegvi vojniki i puk, da najostane, pak naj vlada i nadalje Bulgarsku zemlju; on nije hotel ostati, sr nije hotel, da bi zbog njega ruska vojska došla vu orsag. Odlučenje svoje je dokončal 7-ga o. m. i je na žalost stanovnike Bulgarske zemlje, odputoval prek Buimpešta vu Nemšku zemlju. Njegovo odputovanje je bilo žalostno. Oficiri, činovniki i celi puk se je plakal, tak takaj i sam odputujuć knez. Kaj bude se na dalje pripetilo vu tem siromaćnom orsagu, kojega je vladavec ostavil, to se nezna. Za vezda tri glasoviti bulgarski ljudi kormanjju orsaga, dok bude se orsaćko spraviće skup žislo i novoga si vladara izbralo. Lehko se pripeti, da budu iz nova Sandora si izerali za kneza svojega, ako bude jim to ruski car dopustil. Oni, koji su kneza v noći vkrali, pak vu Rusku zemlju odpeljali, su još zaprti, ali je nedopusti ruski car skončati.

— Tolvajstva. Vu Ludbregu na sejmju su Legin zvanomu mihovljanskomu stanovniku konje vkrali. — Derg Gjnri vu Podturnu su iz najže 2 drvenek pšenice i 1 drvenek ječmen vkrali tolvajji. — Uredniku ovih novin pak su 8-ga o. m. nekavji zločesti ljudi iz kotce gaske odnesli.

— Notariuša su izerali vu D. Kraljevci 6-ga o. m. Izbraju je težko išlo, ar ih je više bilo, koji su prošili za ovu notariju. Najveć votumov je dobil G. Verbancics Nandor čakovečkog kr. notariuša pomoćnik. Zato je on postavljen za kraljevočkog notariuša.

— Imenovanje G. Fischer Karol je za kapelana vu Soboticu imenavan.

— Občina Čokovec je odlučila, da bude od vezda na sejmju za žrebice pobiral 10 kraljevov mestariju. — Na dalje odlučilo se je vu 26-ga prošlog meseca obdržanom spraviću, da budu prodali veliku oštariju, da si varas, duge izplati.

— Obiteljska nesreća. Vu Marošvarhelju (Erdeljskoj) je Segedi Karolj svojju ženu Molnar Žuziku iz osvete zaklal; a sebe pak je iz jedne revolvice obstriel. Toga človeka, koj je komaj 30 let star, je na taj gadni čin njegovo nesretno i durno življenje vplalo. Nje-gova žena, koja je reda ljubila a drugač je sirota navek betelzljiva bila, mu je već kak se veli: puta dala. Ali zna la je ženska, da oslobođena zato nije od njega i da mira nebude imala pred njim; odlučila se je, da celo ljevo vu toplicah prebavi. I za istinu odišla vu Sovatu, gde je daleko od muža si sretno i zadovoljno živela od augustusa 20 ga kad je vu Marošvarhelju nazad se povratila vu onem sretnem ufanju, da bude i dale tak mirno sama živela vu svojoj hiži. Priliku ova je već zdavna njemjin grdi muš čakel doma; ar se je ove duve k njoj dotepel, gde ju pital: „Jeli ženi-ka pak za istinu se već nečeš s menom pomiriti?“ Ali ona mu je odgovorila, da ne. Vezda je još i nekaj penez prošil, ali takajše nije dobil. Na to si je on još onaj dan jednu pištolu kupil, koju je on na siromaćku ženu si sprožil, ali prva kugla je vu stenu odišla. Hitro je i drugu kuglu spustil, na koju je odmah vumrlo siromaćka žena. A tretja kugla je njega vumrila.

## CENA ŽITKA.

Pšenica 8.— 8.25 — Hra 6.— 6.50 — Kuruza 6.— 6.10 — Ječmen 5.25 7.— Zob 6.20 6.80 —

## LOTTERIJA.

Gradecu. 5. septembra 1886.

15. 42. 10. 10. 28.

Szerkesztő: MARGITAI JOZSEF Urednik.

